

Om Inger Christensens verk *Alfabet*.

Forfatter: Zoe Christiansen

System

Utvendig sett er *alfabet* en systematisk bok, oppbygd ved kombinasjonen av to betydningssystemer. Som tittelen peker på, holder den seg til alfabetet, men samtidig også Fibonacci's tallrekke. Hvert avsnitt tar sitt utgangspunkt i et ny bokstav a,b,c, mens avsnittets lengde er gitt med linjesummen av de to foregående avsnitt, altså : 1, 2, 3, 5, 8, 13.... Denne kombinatorikken må selvsagt medføre, at de alfabetiske avsnitt etterhvert/utover i diktverket får et slikt omfang at det blir umulig å oppfylle det systematiske formkrav. Inger Christensen bryter da også tvert over midt i bokstaven n uten å honorere en tallfordring på over 500 linjer. Utelukkes kan det vel heller ikke, at n´et som uendelighetstegn skal eller kan markere den alfabetiske entropi, dette at de destruktive krefter ukontrollert er brutt inn i språkets og biologiens fineste og vekststyrende mekanismer?

Den anvendte Fibonacci-rekke er imidlertid ikke alene en matematisk regneform, men også et uttrykk for et vekstprinsipp i naturen. Når man som leser beveger seg inn i diktene, er man altså ikke bare omgitt av de oppramsede substantiv, men også av den struktur de er skrevet inn i. På denne måte etableres en sterk spenning mellom innholdet og den formmessige oppbygning, som skaper verket *Alfabet* og gir diktningen en nærmest organisk utforming. Dikt etterligner natur.

Metode

Når jeg skriver digte, kan jeg finde på at lade, som om det ikke er mig, men sproget selv, der skriver.

Jeg lader, som om det er muligt at træde lidt tilbage som person og ligesom overvåge sproget udefra, som om jeg aldrig selv havde brugt det.

Jeg lader altså, som om sproget og verden har deres egne forbindelser. Som om de enkelte ord, uden om mig, har direkte berøring med de fænomener, de henviser til. Så det bliver muligt for verden at finde mening i sig selv. En mening, som er der i forvejen.

Det er bare noget jeg lader som om. Men jeg føler også, det er noget jeg er nødt til. Jeg bliver nødt til at finde mening i verden, ikke fordi det er noget jeg beslutter mig til, måske ikke engang, fordi det er noget jeg ønsker, men fordi jeg som en anden indfødt, på samme måde som et træ er indfødt, ja virkelig som en indgroet del af verden, ikke kan undgå at skabe mening, den mening, som er der i forvejen, og som ustandselig forvalter sin egen forvandling, som det vi forstår ved at overleve.

Inger Christensen fra "Fra Hemmeligheds tilstande"